

Buitenkerkelijke Christenen

Buitenkerkelijke Christenen

Andrew Strom

Schrijver: Andrew Strom

Coverontwerp: Goldmine Media (www.goldminemedia.eu)

ISBN: 9789463183451

© Andrew Strom, 2005

© Vertaling: Goldmine Media 2022

Inhoud

Voorwoord	5
1. Een wereldwijd fenomeen	6
2. Mijn eigen “woestijn” ervaring	18
3. Waarom vertrekken ze?	28
4. “Naar buiten geroepen?”	50
5. Controle & geestelijk misbruik	58
6. De machine	69
7. Waarom de 'woestijn'?	83
8. De gevaren	100
9. De buitenkerkelijke christenen in de kerk	113
10. Is “opwekking” het antwoord?	124
Bijlage 1 – De situatie in Nederland	137
Bijlage 2 – De toekomst?	146
Bijlage 3 – Sociale media	150
Bijlage 4 – Verwijzingen	152

Voorwoord

Hartelijk dank dat u voor dit boek gekozen heeft. Met uw bijdrage ondersteunt u onze organisatie en kunnen wij weer nieuwe media vertalen!

Dit boek is vertaald vanuit het Engels. In het oorspronkelijke boek komen de namen voor van een aantal organisaties of uitgaven die (nog) niet in het Nederlands bekend zijn. Wij hebben er voor de duidelijk voor gekozen om deze namen cursief met hun eigen naam weer te geven en deze niet te vertalen.

Wij wensen u veel leesplezier en hopen dat dit boek tot opbouw van u en degenen met wie u het deelt, is.

HOOFDSTUK 1: EEN WERELDWIJD FENOMEEN

Voor mij begon een sneeuwbaaleffect met een radioprogramma en een email. In maart van 2003 werd ik uitgenodigd door het Rhema Christian Network in Nieuw Zeeland om te komen praten over het groeiende aantal christenen dat de kerk verliet. Ik was door de show uitgenodigd vanwege het feit dat ik in een van mijn boeken verslag had gedaan van mijn eigen belevenissen buiten de kerk, en het feit dat veel christenen leken te besluiten om afscheid te nemen van het huidige kerksysteem. Dit was een fenomeen waar ik wel iets vanaf wist, maar zelfs toen had ik nog geen idee van de omvang of zicht op wat er zich afspeelde.

De zelfde week dat ik in het radioprogramma verscheen, publiceerde ik ook een artikel over hetzelfde onderwerp in de internationale e-mailing die we deden uitgaan. Het resultaat hiervan was een absolute stortvloed aan reacties van over de hele wereld. Hieronder staat de mail die ik verzond. Ik had werkelijk geen idee dat het zo'n kettingreactie teweeg zou brengen.

EMAIL: RE: BUITENKERKELIJKE CHRISTENEN

Andrew Strom [4 april 2003]

Ik schrijf vandaag over een ongewoon onderwerp. Afgelopen maandag (31 maart 2003 - red.) was ik uitgenodigd bij een christelijk radiostation in Nieuw Zeeland om te spreken over het groeiende aantal christenen dat de kerk uitloopt in het Westen - mensen die om verscheidene redenen hebben besloten om niet langer de kerk te bezoeken, maar naar eigen zeggen nog wel degelijk geloven. Dit was een zeer interessante avond, en de telefoons stonden ook niet stil.

Dit fenomeen van buitenkerkelijke christenen is nu zo groot geworden dat er boeken over geschreven worden. Om precies te zijn, een aantal jaar geleden hoorde ik een

schatting dat er alleen al in onze eigen grootste stad (Auckland) tienduizenden van dergelijke christenen waren. En ik geloof dat het in de hele westerse wereld niet anders is. Ik ben persoonlijk in contact gekomen met letterlijk honderden van hen. Het verrassende hiervan was dat juist zij vaak de meest toegewijde christenen blijken - biddend, oordeelkundig, en mensen die de dingen goed door dachten. Maar toch zijn ze moe geworden van het 'kerkje spelen' en hebben besloten uit het systeem te stappen. Terwijl ze vaak al heel lang betrokken waren bij de kerk. Eigenlijk zijn het bijna allemaal leiders geweest, in welke functie dan ook.

Maar nu zijn ze vertrokken. Waarom? De kerk vind het duidelijk een heel lastig iets om uit te leggen of om mee om te gaan. Vaak worden de gebruikelijke beschuldigingen geuit: "die-en-die is gekwetst en is daardoor verbitterd geraakt". Of er wordt gezegd dat ze 'Rebelleren'. Of ze zijn geen 'Teampeler', of 'Teruggevallen'.

Maar wanneer je met deze mensen praat ontdek je vaak dat ze al die jaren in de kerk gezeten hebben, en ze het gewoon niet langer kunnen opbrengen om daar maar gewoon te zitten en elke keer opnieuw weer het zelfde oude spelletje opgevoerd te zien worden. Het 'ONTBREKEN VAN GOD', is wat ze raakt, zelfs in de meest Geestvervulde kerken. WAAR IS GOD IN ALLES WAT WE DOEN? Dit is toch zeker niet hoe het zou moeten zijn? Nieuwe rages en programma's komen en gaan, maar de middelmatigheid en het ONTBREKEN VAN GOD lijkt steeds stand te houden en maar door te gaan. En daarom verdwijnen ze stilletjes, soms zonder dat ook maar iemand het door heeft, om nooit meer terug te komen. Sommigen hebben me zelfs verteld dat ze het gevoel hadden gehad dat ze door God 'naar buiten waren geroepen'. Anderen raakten simpelweg

overtuigd dat ze niet langer konden blijven. De staat waarin de kerk verkeerde drukte gewoonweg meer op hen dat ze omschrijven konden.

Heel vaak begonnen ze aan een ronde langs andere kerkgenootschappen, vaak tegen beter weten in, hopende een plek te vinden die 'goed' aanvoelde. (Ook al waren de meesten zeker niet de gebruikelijke 'kerkhoppers'.) Maar de andere plekken die ze bezochten voelden nooit beter dan de plek die ze in de eerste kerk hadden achtergelaten. En na verloop van tijd begon het gewoon het beste te lijken om dan maar thuis te blijven en God daar te ontmoeten.

Zoals ik al eerder zei hebben de meeste van deze mensen zeker het christendom niet opgegeven. Het was het huidige systeem binnen de kerk waar ze van vervreemd waren geraakt. En dan hebben we het hier echt over enorme aantallen. Duizenden zijn er al uitgestapt, en velen hebben het gevoel dat ze ergens op zitten te 'wachten'.

Sommige van deze mensen zijn huiskerken begonnen. Of ze ontmoeten andere stellen op een informele basis. Maar velen van hen komen helemaal niet meer ergens samen, en zien zichzelf als zoekende in de wildernis alleen met God. (Heel gebruikelijk).

Er werd mij enkele weken geleden door een voorganger gevraagd of ik het met hem eens was dat wat er gebeurde gezien kon worden als een 'beweging van God'. Dat vond ik nogal een radicale gedachte. Veel leiders zouden juist het tegenovergestelde denken. Omdat alles dat een reden is waarom mensen de kerken verlaten niet van God kan zijn, of wel soms?

Tja... Wat ik wel weet is dit: Het gaan door de wildernis voordat je het beloofde land in kunt trekken is wel iets wat

volledig Bijbels is. Sterker nog, je kunt het door de gehele Bijbel terugvinden. Zelfs Jezus bracht een tijd door in de wildernis.

Maar het is niet mogelijk om voor altijd alleen te willen blijven. Ooit, als deze mensen onderdeel zullen zijn van een nieuwe beweging van Gods Geest, zullen ze uit hun wildernis moeten komen en weer onderdeel worden van het LICHAAM van Christus - om in Bijbelse termen te blijven, de zogenoemde 'nieuwe wijnzakken' die deze nieuwe beweging zal teweegbrengen. En anders zullen ze de boot gaan missen. En daar schuilt het grote gevaar.

Ik ben er zeker van dat er velen zijn binnen deze mailinglijst die hierover iets te zeggen hebben, of hierover een getuigenis hebben. Dan zou ik graag van je willen horen. Het begint ondertussen echt een punt te worden binnen de kerk van vandaag.

God zegene jullie, mijn vrienden.

Nadat ik dit bericht gepubliceerd had werd ik wekenlang overspoeld met e-mailberichten. Het leek alsof het maar bleef rondgaan over het internet omdat er veel reacties kwamen van mensen die niet eens op onze eigen berichtenlijsten voorkwamen. Zo ontzettend veel aangrijpende verhalen van mensen die nog steeds Jezus lief hebben maar de kerk verlaten hadden (in veel gevallen zelfs voorgoed). Wat een openbaring! Het bevestigde voor mij dat het probleem zoveel groter was dan velen van ons zich hadden gerealiseerd. Ik denk dat veel christelijke leiders er totaal geen idee van hebben hoeveel gelovigen simpelweg verdwijnen, om de eenvoudige reden dat ze zich niet kunnen vinden in de 'georganiseerde religie' van de huidige kerk.

Door dit hele boek heen zul je veel van dit soort verhalen kunnen lezen, die me van over de gehele wereld zijn toegezonden. Om je alvast een idee te geven van hoe wereldwijd dit probleem is volgt hier alvast een kleine greep uit de reacties:

Van: Ian (Schotland)

Wij zijn een groep van vier christenen die samenkomen in onze eigen huizen. We waren eerder leiders binnen onze lokale Gemeente, maar om verschillende redenen merkten we dat we buiten het kader van de gevestigde orde van de kerk waren gekomen. En net zo als jij zelf kwamen we tot de ontdekking dat we hierin niet alleen zijn. We hebben tientallen andere christenen ontmoet door heel Schotland heen, die allemaal in het zelfde schuitje zitten. Velen van hen waren leiders binnen hun Gemeentes. Afgelopen avond waren we nog bij een groep van twee gezinnen van ongeveer acht of negen mensen, die we in een huiskamer ontmoetten.

De schatting die je maakte over de hoeveelheid mensen in deze positie komt heel reëel over. Ik heb contact gehad met een man uit Londen die beschikte over een e-maillijst waar zo'n vierduizend mensen op staan. Ik heb gehoord dat er geschat wordt dat het totale aantal buitenkerkelijke christenen groter is dan het aantal mensen dat zich nog binnen de kerk bevindt. Maar vanwege het feit dat men niet meer in de kerk komt is het lastig om een exact aantal te bepalen.

Van: Pastor Jim C. (Amerika)

Als ik een schatting zou moeten maken over de aantallen per grote stad, dan zou ik zeggen dat Nieuw Zeeland slechts een koutje heeft en Amerika al een stevige longontsteking.

Van: Mary (Amerika)

Je zou ZEER verbaasd zijn over de grote hoeveelheid ZEER hoog aangeschreven christelijke leiders die de kerk NIET meer op een reguliere basis bezoeken hier in het zuiden van Californië. Mijn man en ik gaven ongeveer zeven jaar geleden leiding aan een zorgteam van vijftien echt)paren. Slechts drie van hen komen momenteel nog in de kerk.

Van: Thomas (Amerika)

Mijn gezin en ik zijn, naar ik geloof, een paar van de miljoenen die uit het kerkelijke systeem zijn gestapt of door God de 'wildernis' in zijn geroepen. Zoals de Heer ons verklaarde waarom dit gebeurde werd dit een tijd van reiniging en onderwijs om op alleen Hem te vertrouwen zodat we weer sterk zouden staan wanneer we weer teruggevoerd zouden worden naar de schare. We komen nog steeds samen en delen het Woord met anderen. We zijn nog steeds, op Zijn aanwijzingen, bezig met het werk van de kerk: hen die in nood zijn tegemoet treden en Zijn Waarheid verkondigen. We zijn alleen niet meer onderdeel van het systeem en ik geloof ook dat we nooit meer terug geroepen zullen worden om weer een religieus systeem te volgen, maar een levend, vruchtdragend, Lichaam.

Van: Mike (Vineyard Gemeente, Engeland)

Ik heb net je stuk gelezen over buitenkerkelijke christenen. Verbazingwekkend. Ik heb de laatste tijd een steeds sterker wordend gevoel dat dit is wat zich afspeelt rondom ons hier in het Verenigd Koninkrijk. Zo vele goede christenen die effectief functioneren buiten het Lichaam... terwijl ik altijd van mening was dat wanneer iemand zich verwijderde van dit Lichaam, hij geestelijk zou sterven en vergaan, net als bij een geamputeerde vinger gebeurt, maar bij deze mensen gebeurt dat niet, of is althans nog niet gebeurd. Het verlies voor de kerk is één ding, en het

risico voor hen een ander - en toch is er dat 'wildernis' aspect. Neem nu koning David als voorbeeld, hoe hij al die jaren moest doorbrengen in de woestijn voordat zijn zalving effectief kon worden.

Van: Donnalea (Zuid Afrika)

Dit fenomeen heeft ons land ook bereikt. Ik ben er van overtuigd dat vele buitenkerkelijke christenen hier in Zuid Afrika ook al contact met je gezocht hebben. En ook al zit ik nu nog in een Gemeente, ook ik heb ondertussen al een flinke periode van worstelingen doorgemaakt om mezelf er toe te zetten elke zondag naar de kerk te komen. Ik houd van de Heer met heel mijn hart, maar de christenen en het moderne christendom, of "kerkendom", begint op mijn zenuwen te werken. Ook ik ben het zat om al die programma's te doorlopen en nooit ook maar eens te ervaren dat God de leiding heeft. Ik wil wanhopig graag God opnieuw leren kennen en wat Zijn wil is. Ik ga doordeweeks naar een Gemeente met mensen die de kerk verlaten hebben en ware christenen lijken, die echt op zoek zijn naar God's wil. Net als bij al die anderen in dit fenomeen.

Van: Tony (Zuid Afrika)

Ik heb je artikel over de buitenkerkelijke christenen met veel interesse gelezen. En ja, het is een wereldwijd fenomeen. Ik heb persoonlijk gesproken met veel christenen van over de grenzen, vele van hen zakenmensen (het lijkt er wel enigszins op dat de zakengemeenschap het als eerste wist te onderkennen). En ja, wat als een klein straaltje is begonnen is ondertussen uitgegroeid tot een vloedgolf en velen zijn ondertussen vertrokken, of zijn bezig zich los te maken.

Van: Jouko (Finland)

Je hebt net mijn situatie beschreven in het artikel over de buitenkerkelijke christenen. Ook hier in Finland zijn er veel mensen die zich in deze positie bevinden. Ik weet niet wat de oplossing zal worden voor dit probleem.

Van: Liz (Zimbabwe)

Ik heb net je artikel ontvangen van een vriend van me en het was zeer interessant te ontdekken dat het niet alleen je eigen land is waarin zich dit fenomeen voordoet (als ik het zo noemen mag). Er zijn velen van ons die zich buiten de kerk geroepen voelen, en we komen samen in kleine huisgroepjes van ongeveer twaalf mensen per groep. En eens per maand ontmoeten we elkaar ergens met zijn allen. Maar daarnaast hebben we ook een sterke gebedskring opgezet en zijn we dagelijks met elkaar in contact, omdat de nood hier in Zimbabwe erg groot is.

Van: Mark (Amerika)

Ik zit nog steeds in een leidinggevende functie binnen de kerk, en ben werkzaam binnen het muziketeam van de kerk. Maar veel van de zeer gezalfde en met gaven van profetie gezegende vrienden van me hebben reeds hun buik vol gekregen van het 'kerkje spelen' en zijn eruit gestapt. Een van hen is een bediening begonnen met een retraite voor Gemeenteleiders in Colorado. Een ander hoedt tegenwoordig schapen in Kansas, en een derde is bezig met het opzetten van een online netwerk voor kerken. Maar geen van hen maakt nog deel uit van de traditionele 'preek/muziek/gebed/kansel & kerkbank' situatie die we allemaal kennen als de kerk. Ik voel in mijn hart dat deze massa van hongerende en Christus toegewijde mensen Gods eigen manier is om een nieuwe massale opwekking in gang te zetten.

Van: Randy (Amerika)

Ik las een verklaring voor het feit dat het fenomeen groeit - de kerkloze christenen. Ze zeggen dat we eenlingen zijn, afvalligen, geen teamspelers, en dat we verbitterd en veroordelend zijn. De werkelijkheid zou er niet verder van vandaan kunnen liggen.

Wanneer we naar de kerk gaan vinden we hier - geen God - geen Kracht - geen Evangelie - slechte planning - slecht leiderschap - slecht onderwijs - slechte activiteiten - geen Christus - geen genezing - geen wonderen. Alleen een persoonlijke machtsstrijd over leiderschap en controle.

Ik kan je niet zeggen hoe vaak ik ben behandeld alsof ik niet naar de hemel ga, gewoon omdat ik niet in de kerk kom. Dus het verdrietige is dat we eigenlijk onze gaven, onze tienden, en onze liefde alleen slechts uitdelen aan hen in de wereld om ons heen in plaats van ook aan elkaar.

We weten dat veel van de mensen die de kerk verlaten hebben zeer toegewijde gebedsstrijders zijn, voorbidders, zendelingen en aanbidders. Allen met een verlangen om de gaven die God hen gegeven heeft met de mensen te delen.

Deze beweging groeit - hij zal de kerk overgroeien. Wat je nu ziet is slechts het topje van de ijsberg.

Van: Pat (Canada)

Ik ben nu al meer dan zeven jaar een buitenkerkelijke gelovige. Ik ben ook bevoegd interkerkelijk voorganger. Ik heb door de jaren heen een grote verscheidenheid aan kerken bezocht (en in vele van dezen gepredikt), daar waar de Heer me maar heen leidde. Maar om eerlijk te zijn vind ik het geregeld erg moeizaam om ze te bezoeken. Het is alsof het enige wat ik lijk te horen het klagen van de mensen en het gerammel van ketenen is, terwijl om me heen de mensen allemaal vrolijk kijken en zingen over hoe